

Spol píseň – 707 – Má víra pohlíží

Ježíš učedníky vzal, poslyšme, co bude dál.
Potok Cedron překračují, do zahrady pokračují.
Zrádce Jidáš místo znal, Ježíš je tam často bral.
Jde s vojáky místy těmi, se zbraněmi, pochodněmi.
Služebníci velekněží jdou zatýkat, o to běží.
Co má přijít, Ježíš znal, předstoupil a dotaz dal.
„Co tu děláte? Koho hledáte?“
„Ježíše Nazaretského právě teď nám jde o něho.“
Stál s nimi i zrádce Jidáš, *teď ukaž, kam ty se přidáš.*
„Já jsem to,“ hned na zem padli, svoje tělo neovládli.
Podruhé se stejně ptá Ježíše: „Vždyť jsem to já.
Hledáte-li mě, nechte odejít ty zde.“
Jak slíbil, tak splnit chtěl, proto to Pán pověděl.
Nikomu zahynout nedal z těch, co mu dřív Otec předal.
Petr svůj meč vytasil, Pána brání ze všech sil.
Pravé ucho služebníka je pryč vinou učedníka.
Pokud jde o zraněného, Malchus bylo jméno jeho.
Pán však říká mírná slova, do pochvy ať svůj meč schová.
„Jak chce Otec – tak má být, jeho kalich mám teď pít.“

NOTIČKA – Ježíši Kriste, Pastýři náš

Pak Ježíše svázali, Annášovi předali.
To byl veleknězův tchán a byl všemi uznáván.
Veleknězem byl v tom roce Kaifáš a měl pravomoce.
To Kaifáš povzbudil židy: „Jeden ať umře za lidi.“
Petr Pána následuje, i s kolegou ho sleduje.
On se s veleknězem znal, Petr jen u dveří stál.
Ten učedník s vrátnou mluví, že Petr smí dál, domluví.
Vrátná se ptá Petra hned, chtěla jeho odpověď:
„Nejsi jeho učedník?“ Petr řekl: „To ne, dík.“
Sluhové té velerady udělali oheň tady.
Bylo chladno, oheň hřeje, Petr k ohni také spěje.
Petr je u ohně, ohřívá se, tu k němu promlouvá někdo zase:
„Nepatříš k učedníkům též?“ „Nepatřím,“ - to řekl lež.
„Jsem přízeň Malchuse, tak něco vím, což jsem tě neviděl v zahradě s ním?“
A Petr zapřel zas. V tom zní kohoutí hlas.

NOTIČKA – Kykyryký

Velekněz se vyptával, na učení dotaz dal:
„O učednících promlouvej, teď informace o nich dej.“
„Veřejně učil jsem pravidelně, zeptej se těch, co chodili věrně.
Proč se ptáš mne, zeptej se jich, ti vědí, co je v řečech mých.“
Služebník hned reaguje, políček mu uštedřuje.
„Veleknězi odpovídáš tak?“ Toto mu velmi zvýšilo tlak.
„Dokaž, co nesprávně bylo, když správně, proč by se bilo?
Jestliže jsem mluvil správně, proč tvá ruka padla na mě?“
Annáš Pána svázaného poslal pod moc zetě svého.
A hle, časně zrána, zase vedou Pána.
Ke Kaifášovi od Annáše a k vladaři od Kaifáše.
Sami dovnitř nevstoupili, prý by se tím poskvřnili.
Návštěva pohana by byla skvrnou, Ježíše však tam za Pilátem hrnou.
Vždyť beránka chtěli jísti, předpisy si byli jistí.
Pilát tedy předstupuje, co že spáchal, vyšetřuje.
„Kdyby nebyl zločinec, nedáme ho tobě přec.“
Pilát ho chce vyhodit: „Běžte si ho vy soudit.
Vy přece svůj zákon máte, rozsudek mu tedy dáte.“
„V naší pravomoci není odsuzovat k popravení.“
Tak to sám Pán naznačoval, když na svou smrt ukazoval.
Pilát se teď vrátil do budovy, Ježíše předvolal, ptal se slovy:
„Jsi židovský král?“ Pán odpověď dal:
„Za sebe to teď říkáš, nebo jiných radu máš?“
„Copak jsem žid? Vydal tě lid.
Veleknězi mi tě dali, řekni, co ti vyčítali?“
„Víš, království moje není jak to tvoje.
Mí sluhové by se rvali, židům by mě nevydali.“
Pilát se ho otázal: „Ty jsi tedy přece král?“
Odpověď mu dal: „Ano, já jsem král.
Proto jsem se narodil, abych pravdu dosvědčil.
A každý, kdo z pravdy je, hlas můj slyší – sleduje.“
„Co je pravda?“ Pilát ptá se, Ježíš na to mlčí zase.

OCHO – Nad všechny krále

Pilát k židům ven vyšel: „Nic jsem na něm nenašel.
Jeden zvyk tu u vás mám, k svátku volnost vězni dám.
Chcete židovského krále?“ „Toho ne,“ volali stále.
Zločince si více cení: „Barabáše pusť z vězení.“
Pak Pilát Ježíše vzal, zbičovat ho tvrdě dal.
Vojáci trní splétají, na hlavu Pánu dávají.
Rudý plášť mu nasadili, aby ho tím ponížili.

Před něj předstupovali: „Bud' zdrav, židovský králi.“
Společně ho zneuctili, když ho při tom krutě bili.
Pilát vyšel znovu ven: „Teď vám bude předveden.
Vinu na něm neshledávám, to vám tímto poznat dávám.“
Rudým pláštěm ozdobený, trny v hlavě zabořeny.
„Ejhle člověk!“ Pilát hlásá.
„Ukřižuj ho,“ křičí masa.
Velekněží za dav myslí, služebníci jsou závislí.
„Sami si ho ukřižujte, mě už s ním víc nespojujte.
Vina na něm žádná není, nesmyslem jsou obvinění.“
Židé na to namítají, zákon přece dobře znají:
„Máme jasné obvinění z rouhání – Syn Boží není.“
Když to Pilát uslyšel, ulekl se, ptát se chtěl.
Navrátil se do budovy, Ježíše se táže slovy:
„Řekni, odkud pocházíš! Mlčíš? Mě si nevážíš?
Měl bys konečně připustit, že mám moc tě hned propustit.
Měl bys začít vážně brát, že mám moc tě na kříž dát.“
„Moc ti byla shůry dána, bez ní nedělal bys pána.
Proto nesou viny břímě ti, kdo tobě vydali mě.“

ECHO – Díky za Tvůj kříž

Pilát žádá propuštění, lid však není k utišení:
„Když ho pustíš z žaláře, nejsi přítel císaře.
Každý, kdo chce králem být, císaře chce odstranit.“
Pilát slyší tato slova, volá Pána k sobě znova.
Na Gabatě soudí, neví, jak v tom bloudí.
K svátkům se už blížilo, kolem poledne to bylo.
Pilát řekl: „Hle váš král!“ „Ukřižuj ho,“ křičí dál.
Pilát zkouší diskutovat: „Krále vám mám ukřižovat?“
„Krále my fakt nemáme, jen císaře uznáme.“
Po křiku to Pilát vzdává, ukřižovat ho vydává.

Pěvecký soubor – Zřím-li svého Pána

Dali Ježíšovi kříž, aby nesl jeho tíž.
Na Golgotu nést ho musí, utrpení dál zakusí.
Dva zločince též přibili, Pána vprostřed pověsili.
Pilát nechá nápis dělat, a na kříž ho pak přidělat.
Hebrejsky, latinsky, řecky to psal,
Ježíš Nazaretský, židovský král.
Židů nečetlo to málo, blízko města se to stalo.
Židé to četli s nelibostí, Pilát však toho již měl dosti.

Veleknězi pohoršení, navrhují vylepšení:
„Nepiš: ‚Byl židovský král‘.
Napiš: ‚Jen si na něj hrál.‘“
Pilát stvrdil s důrazem: „Co jsem napsal, napsal jsem.“
Vojáci, co křížovali, Ježíšovi šaty vzali.
Ti čtyři se rozdělují, o suknicí však losují.
Tak to přesně v Písmu stálo, o šaty se losovalo.
Ženy stály u kříže, byly Kristu nejbliže.
Marie, Matka Ježíšova, příbuzná Marie Kleofášova.
Je tu také další žena – hle, Marie Magdaléna.

Sedm slov z kříže – farář + sbor

Píseň – Já dal jsem život svůj

A čas už se nachýlil, vždyť den příprav právě byl.
Přes sobotu mrtvá těla na kříži viset nesměla.
Tu sobotu byl velký svátek, teď však žili velký pátek.
Židé Piláta žádali a svolení si vyptali,
ukřížované dorazit, nejlíp jim nohy přerazit.
Mrtvoly pak se sklídí, ať je nikdo nevidí.
A vojáci vyrazili, nohy dvěma přerazili.
Když k Ježíši dorazili, že je mrtvý pochopili.
Voják kopí v srdce vrazil a hle, z rány proud vyrazil.
Vytékala krev a voda, pravdu o tom svědek podá.
Abyste též uvěřili, to svědectví pochopili.
Předpověď je naplněna: Žádná kost není zlomena.
Na probodeného hledí i to podle Písma sedí.
Josef z Arimatie Ježíšův žák tajný je.
Pilát mu vyhověl, když mrtvé tělo chtěl.
Z kříže mrtvé tělo snímá, Nikodém je s mastmi s nima.
Ten dřív mluvil s Pánem v noci, teď je tady, jde pomoci.
Mrtvého do plátna zabalili, s vonnými mastmi ho uložili.
Takto židé pohřbívají, Ježíše tak ukládají.
Zahrada byla na tom místě a hrobka nová zcela jistě.
Nikdo tu nebyl pochován, nyní je Pán v ní uschován.
U židů den příprav byl, blízký hrob se jim hodil.

Píseň – 330 – Když zřím ten divuplný kříž